De dragoste

– Iubitule! exclamă Regina.

– Poftim? tresări Regele, ostentativ îndatoritor, dar Regina se încruntă, căci îi observase ochii spăimoşi înainte ca el să îşi coboare pleoapele inflamate. Deşi conviețuiau de trei ani, încă nu reuşise să se obişnuiască cu temperaturile scăzute care constituiau pentru soția lui o adevărată desfătare.

– Iubitule..., repetă ea, răspicat, aproape silabisind.

– Da, scumpa mea, făcu el, mieros, dar evident preocupat să studieze firul lung şi alb care se lăfăia, alături de jilțul ei, pe mocheta pufoasă, ruginie.

– Asta voiam să spun, surâse ea, urmărindu-i privirea. Că năpârlesc. E prima zi a perioadei fertile. Adică e timpul să avem urmaşi. Urmaşi, înțelegeți, sire?

Regele sări ca ars.

– Doamnă, atât contractul de alianță cât şi cel matrimonial stipulează însămânțarea artificială, spuse, sperând că vorbea cu demnitate. Medicul Curții e întotdeauna pregătit să vă ajute, adăugă, după o scurtă pauză, arătând, cu un gest larg, către uşă.

– Sire, ripostă ea, indignată, doar ştiți că religia mea interzice...

– Despre religie nu se pomeneşte nicăieri, oftă Regele, dar am aflat că, oriunde în lumea civilizată, situațiile similare se rezolvă renunțând la vechile superstiții idioate...

– Ia te uită! se zbârli Regina. Va să zică, sire, v-ați informat! Şi încă fără ştirea mea! Ce spun contractele despre asta?

– Uite ce e, doamnă, zise Regele, cu groaza tremurându-i în glas şi înghesuindu-se într-un colț ca să evite atingerea ei drăgăstoasă, ştiu că trebuie să avem urmaşi, că trebuie, conform uzanțelor de pe toate planetele Federației pe care două specii inteligente îşi dispută supremația, să facilităm apariția unei specii hibrid, cea a noilor stăpâni. Dar mai ştiu şi că organele noastre sexuale nu sunt compatibile şi că însămânțarea artificială e singura cale care respectă Drepturile Raționalilor, pentru că noi, ihomii, nu putem fi

de acord cu...

– Cu asta, nu-i aşa? rânji Regina, reuşind să cuprindă în laba ei pufoasă trupul firav al Regelui înfricoşat.

El se zbătu cu disperare, chițcăind îndelung, şi ea salivă, excitată, recunoscând aşa-numitul țipăt al ihomului muribund. Şi apucă să vadă ochii lui pleznind de spaimă înainte de a-i reteza capul dintr-o singură muşcătură.

– Noi, alegonii, am considerat întotdeauna capul de ihom o delicatesă, spuse, încă ronțăind, adresându-se trupului celui care-i fusese soț, după ce îl lăsase să-i cadă la picioare. Fireşte, continuă, privindu-i atentă ultimele zvârcoliri, religia ne interzice până şi plăcerea asta măruntă!... O veche superstiție idioată, adăugă, râgâind, pe care am nesocotit-o, aşa cum se procedează oriunde în lumea civilizată! Ce-mi pasă mie că, acum nu ştiu câte milenii, nişte alegone ignorante s-au speriat pricepând că, la trei luni după o astfel de gustare, zămislesc pocitanii? Eu ştiu că-i vorba doar de drăgălaşii pui hibrid, la fel de reuşiți ca cei cu care m-ar blagoslovi chinul şi umilința însămânțării artificiale!